

Pere Martí i Bertran

Títol: Lletres poètiques

Autor: Tomàs Lluç

Il·lustradora: Cristina Losantos

Editorial: Publicacions de l'Abadia de Montserrat

Lloc i any d'edició: Barcelona, 2011

Nombre de pàg. : 62

Poemes per a totes les edats

Lluís Payrató, professor de Filologia catalana de la UB, ens va sorprendre, fa un parell d'anys, amb un llibre de poemes titulat *Llibre dels racons* (Pagès Editors, Lleida, 2009), publicat sota el pseudònim de Tomàs Lluç, els noms de dos dels seus fills. En aquell llibre, estructurat per racons, i precisament en el racó de l'amor, hi apareix aquesta estrofa: "Quan dic poema/ vull dir teatre/ o jocs de màgia/ o malabars." (p. 22). En el nou llibre que acaba de publicar, subtitulat amb encert "Poesia il·lustrada per a joves de 10 a 100 anys", fa gala d'aquest seu concepte de la creació poètica, ja que el conjunt de 29 poemes que inclou és una mostra clara d'aquest joc verbal i estilístic que és la poesia, però també d'aquest gran teatre que és la vida. Un joc que s'inicia amb el títol de cada poema (cada un comença, ordenadament, per una lletra de l'abecedari) i que continua amb la varietat de mètriques i d'estrofes, sense concessions a formes avanguardistes, tot sigui dit, però també marcant distància de la poesia més tradicional (a tall d'exemple, fins i tot un poema que porta al títol la paraula *romanç* és escrit en versos blancs, heptasíl·labs, això sí) i amb jocs intertextuals molt diversos (hi trobem referències a Verdaguier, Carner, Maragall, Foix, la poesia popular...). Però també hi ha, com hem apuntat, retalls d'aquest gran teatre que és el món; retalls d'una vida que ara és un joc, ara un sentiment, ara un homenatge, ara un record... Veritablement hi ha una mica de tot en aquests poemes, que tant ens poden emocionar, perquè ens parlen de l'amor, del mestratge, de la mare absent, de la vellesa, de la feina feta amb plaer...; com ens poden fer riure, o si més no somriure. Perquè ens parlen d'un fantasma despistat o d'una festa infantil a casa, vista des del punt de vista dels pares; o ens fan jugar amb les paraules, amb parònims una mica escatològics i tot, o amb polisèmies d'allò més poètiques, com la de les estrelles. I encara ens fan jugar a jocs tradicionals, o ens personifiquen parts dels cos que discuteixen entre elles... I com ho pot aconseguir, tot això, el poeta? Doncs molt senzill, mirant-s'ho tot amb ulls d'infant, com ens deixa ben clar a l'última estrofa de l'últim poema: "Sol i amb cert dol,/ hisso una sola bandera:/la del pirata.../amb Peter Pan."

I no cal dir que tot això, i molt més que us deixo per descobrir, ho arrodoneixen les il·lustracions, inconfusibles, de Cristina Losantos, plenes de detalls, carregades de la poesia dels poemes. Si en teniu dubtes, mireu-vos la inicial (p. 5), amb el poeta escrivint a l'ordinador i la xemeneia fumejant lletres; o la del poema que comença "Cultivo un hortet poètic..." (p. 38-39), en què hi descobrireu plantes, i sobretot flors, d'allò més originals; o... Deixem-ho aquí, i entreneu-vos i gaudiu mirant-les i relacionant-les amb els textos que acompanyen.